

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Landstinget. № 69.

24de Møde.

Onsdagen den 6te Marts.

(Fortf.)

Orsted (fortsat): Det er ingenlunde Meningen af Udkastet og kan heller ikke paa nogen Maade ved nogen Fortolkning udledes deraf, at der skulde passere nogen saadan Tid imellem Afleveringen til Politiet og Skriftets Udgivelse, at Politiet skulde faae Leilighed til imidlertid at gjøre Foranstaltninger. I det Dieblis, man har afleveret Exemplaret til Politiet, kan man uddele det i Publikum, og der er saaledes intet Hemmende deri. Naar man siger, at det skal skee samtidigt med Skriftets Ublevering, saa er det meget vanskeligt, at føre Beviset for, om Lovbudet er overtraadt eller ikke. Man har en sikkrere Grund at staae paa, naar det hedder, at han ikke maa uddele noget Exemplar, før end et andet er afleveret til vedkommende Politiovrighed. Om Muleterne blive noget større eller mindre for Overtrædelsen, det anseer jeg ikke for saa overmaade vigtigt; men, om altsaa Udvalgets egne Forslag i saa Henseende skulde vinde Bifald, var det ikke Noget, der kunde afholde mig fra at stemme for Udkastet, naar iøvrigt ingen yderligere Grund blev dertil. Hvad § 6 angaaer, maa jeg aldeles henholde mig til, hvad jeg tidligere har anført om det fra alle Sider Urigtige i, at den Myndighed, at anlægge Justitsaction for Trykkefrihedsforseelser, skulde henlægges til de specielle Øvrigheder, istedetfor at være under Justitsministeriet. Jeg har udviklet baade det Naturlige, der ligger deri, at en saadan Forbrydelse, der, om den ogsaa udøves paa et vist bestemt Sted, dog skeer for hele Folkets Dine og har sin lige Betydning overalt i Landet, paatales af den, der har den øverste Justitsmyndighed, og jeg har tillige vist, hvorledes dette for alle Vedkommende er mere betryggende. Det er vist ellers i en vis Hen-

seende en meget rigtig Grund, man har anført for en Forandring deri, at Justitsministeren kunde være noget geneert ved at have denne Myndighed, og at han heller vilde være fri for det Slags Sager; men det er dog et underordnet Synspunkt, og han vilde heller ikke vinde. Meget ved, at Myndigheden blev overladt til de enkelte Øvrigheder; thi de vilde idelig komme og spørge ham (Munterhed); og dersom de udøvende Myndigheder enten paa en overdreven Maade eller ved Efterladenhed havde behandlet Sagen, maatte han være den, der maatte give det fornødne Tilhold, og saa vilde hans Stilling kunne blive nok saa vanskelig ved, at den umiddelbare Myndighed blev overladt de enkelte Øvrigheder, istedetfor at det blev ved det, som er foreslået. Hvad den Myndighed angaaer, som maa overlades Justitsministeriet, til at standse den videre Udbredelse af et Skrift, som han finder det farligt, at lade blive i Omløb, maa jeg aldeles henholde mig til, deels hvad jeg forhen har yttret, deels til hvad der idag yderligere er blevet udviklet af min ærede Sidemand (Blechingberg). Jeg har meent ligesom han, at det var en Myndighed, som Justitsministeren ikke vilde benytte uden i meget vigtige Tilfælde. Jeg troer vist ikke, at han let kunde løbe noget juridisk Ansvar, om han udøvede denne Myndighed i Tilfælde, hvor Domstolene i sin Tid ikke fandt Skriftet strafværdigt; men det vil altid være noget høist Ubegageligt for ham, og baade efter de Egenstaber, man maa forudsætte hos en saadan Embedsmand, og de øvrige Forhold, han staaer i, har man ikke nogen Anledning til at frygte for, at han skulde benytte den i Utide. At der skulde være noget Stridende imod den 91de Artikel i Grundloven deri, kan jeg paa ingen Maade erkende; thi det bliver Domstolene, som i sin Tid afgjøre, hvorvidt Skriftet virkeligt er strafværdigt.